

Το μήνυμα

“...Επί τη καταλήψει Χειμερινών Ανακτόρων και νικηφόρου εξελίξεως μακροχρόνιου αγώνος Ρωσικού λαού, Υμών προσωπικώς και Συνεργατών Σας, συγχαίρω θερμώς, τασσόμενος ψυχικώς εις το πλευρόν Σας, βέβαιος διά πρόοδον της Επαναστάσεως και ευημερίαν Υμετέρας Πατρίδος.

ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ
ΑΝΕΝΕΚΟΥΙΛΚΟ, ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΟΡΕΛΟΣ, ΜΕΞΙΚΟ,
28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1917”.

-Δεν βρισκόμαστε στο Ανενεκούιλκο, μουρμούρισε ο Μανουέλ Παλαφόξ, γραμματέας του Στρατηγού.

-Εκεί όμως έγινε η εκλογή μου, υπενθύμισε ο Στρατηγός.

Έβαλε την υπογραφή του, δίπλωσε το χαρτί, το έσπρωξε στο φάκελο, σάλιωσε τις άκρες του και τον έκλεισε. Θα έπρεπε να ήταν ενημερωμένος για τα γεγονότα στη Ρωσία: οι αναρχοσυνδικαλιστές και οι περιπλανώμενοι ιεραπόστολοι της ανταρσίας και της επί θύραις ανατροπής των εγκόσμιων είχαν τόσα πολλά γράψει και κηρύξει, ώστε είχε κρατήσει για τον εαυτό του τα ελάχιστα, που δεν απέχουν της αληθείας. Δεν είχε ιδιαίτερη εμπιστοσύνη στα διατυμπανιζόμενα δια του Τύπου.

-Δεν βάλαμε αριθμό πρωτοκόλλου, παρατήρησε ο γραμματικός.

-Φώναξέ μου εθελοντές, διέταξε ο Εμιλιάνο Ζαπάτα.

Ένας στρατιώτης άνοιξε την πόρτα του γραφείου του Στρατηγού.

-Εσύ είσαι ο πρώτος; ρώτησε ο Εμιλιάνο Ζαπάτα.

-Έχω την τιμή να αναφέρω πως είμαι ο πρώτος, Στρατηγέ μου.

-Ποιος είναι ο δεύτερος;

-Έχω την τιμή να αναφέρω πως δεν υπάρχει δεύτερος, Στρατηγέ μου.

Έτσι έγινε η επιλογή του εθελοντή, που θα έπαιρνε από τα χέρια του Εμιλιάνο Ζαπάτα την αγνώστου περιεχομένου επιστολή -το μήνυμα- στον κλειστό λευκό ως περιστερά φάκελο και θα αναχωρούσε εντός των προσεχών ωρών (και εν πάση περιπτώσει εντός της ημέρας εκείνης) από το Νότιο Μεξικό, έφιππος, για να φτάσει το ταχύτερο στα κέντρο της Μόσχας και να την παραδώσει στα χέρια του μεγάλου Λένιν. Δεν χρειαζόταν να περιμένει απάντηση και είχε το δικαίωμα να επιστρέψει με την ησυχία του, ας θυμόταν όσα πιθανώς, προφορικώς και εν συντομία, θα του μεταβίβαζε ο Αρχηγός των μπολσεβίκων. Σημασία έχει τι κάνουμε εμείς, όχι τι θα μας μηνύσουν οι άλλοι.

Ο Μανουέλ Παλαφόξ θα φρόντιζε για τον εφοδιασμό του εθελοντή

με ξηρά τροφή και με το αναγκαίο πάσο για τη διέλευσή του από φίλα
εδάφη της χώρας, από κάθε χώρα. Χάρτης δεν χρειαζόταν. Από την επαρχία
Μορέλος του Μεξικού ως τη Μόσχα, όλο κι όλο είναι μια τσιγαριά δρόμος,
ίσαμε να καπνίσεις το πούρο σου, το πολύ.

-Να πάρει και κάμποσα κουτιά πούρα, είπε ο Στρατηγός.

-Δεν καπνίζω, Στρατηγέ μου, δήλωσε ο εθελοντής.